

FIGURES, PAISATGES

J.A. Goytisolo

AGUSTÍ PONS

Comença per explicar-me les darres novetats sociològiques de la seva escala, a la Barcelona de més amunt de la Diagonal –“tots els meus veïns s’han passat al PP i ara jo sóc l’únic catalanista”–, però inevitablement acabem parlant dels vells anarquistes exiliats que ell i jo vam conèixer. Goytisolo està especialment commogut per aquell heroi de la Resistència francesa que un 14 de juliol, quan ja quedava clar que Franco moriria al llit, es va desplaçar fins a la plaça on s’aixecava un monument que recordava les seves gestes, i les gestes dels seus companys de maquis, i s’hi va orinar. La policia francesa el va detenir per atemptar contra el seu propi monument. I em torna a explicar la història d’aquell ex-dirigent anarquista català que vivia jubilat prop de París però que seguia guardant, enterrat amb un hule sota el jardí, el seu ja inservible màuser.

José Agustín Goytisolo ha publicat un nou llibre de poemes, format per deu quaderns d’epigrames escrits a l’Escorial, quan el poeta preferia confegir versos que rebre o donar classes magistrals. Ell mateix defineix les característiques de l’epigrama: “¿Qué es? Vaya qué aprieto. Es como diez limones / formando un caramelo, como toda mi sangre / en sólo cuatro gotas. No sé si me he explicado / contar los cuatro versos. Creo que ya está hecho.” De tot allò que li passa a una persona al llarg del dia, Goytisolo és capaç de fer-ne un poema. Descriptius, festius, irònics, emotius, nostàlgics, moralistes o denunciadors, els epigrames repassen els grans temes de la poesia. “Hay quien gusta escribir textos muy celestiales / con gualdrapas y efebos y con flores exóticas; / y me parece bien que existan tales poetas. / Mas yo canto a esta vida que es sucia y es radiante.” Pels epigrames desfilen els germans, els amics i els enemics, els col·legues i els crítics, els amors, els consentiments i els adulteris, l’enveja i la fama; i la passió d’escriure. “Cierto: nunca he servido para nada ioh amigos! / Si servir para algo es calentar la silla / de un Banco o Notaría: en verdad que no sirvo. / Pero sí sé sentarme para escribir poemas.” I Goytisolo sap, també, parlar d’anarquistes, de personatges reals o imaginaris, de tot allò –i és molt– que el sorprèn, l’admira o l’indigna.